

Những Người Trẻ Cứng Đầu Chủ Trương Nghệ Thuật của Sự Hỗn Xược

Thư gửi ban tổ chức triển lãm tranh tượng cộng sản (VAALA)

Chu Tất Tiến

Các em mến,

Trước hết, tôi gửi lời chào thân ái đến các em, (các cháu), những người muốn khẳng định nguồn cội là người Việt Nam, dù có mang tên Mỹ, nhưng vẫn luôn suy nghĩ về Tổ Quốc của mình. Khi tổ chức buổi triển lãm này, các em đã mạnh dạn diễn tả một vài nhận xét và quan điểm của mình về Việt Nam, bắt chập tất cả những dị nghị, hiềm khích,



cũng như những phản đối đến từ cộng đồng, nơi mà các cháu cho là một tập hợp những kẻ quá khích, không có sự cởi mở và cảm thông với những người thuộc thế hệ thứ hai. Các em cho rằng, dưới không khí Tự Do và Dân Chủ mà các em đã được thụ hưởng một cách trọn vẹn trên quê hương thứ hai này, các em có toàn quyền làm những điều mình thích, mà không sợ bất cứ ai phản kháng mình. Hơn nữa, các em còn muốn thử thách phản ứng của cộng đồng trong khi cất lên tiếng nói đối lập của mình. Vì thế, tôi muốn viết vài điều, mong các em hiểu lý do tại sao cộng đồng lại có thái độ mạnh mẽ như thế với các em, những người tin tưởng rằng mình làm một việc đúng.

Khi trả lời phỏng vấn của báo L.A. Times, Trâm Lê nói: "Tôi cảm thấy có sự sợ hãi hiện diện chung quanh cộng đồng Việt Nam sau sự kiện chấu rửa chân." (*) Em nhìn về phía cộng đồng bằng một con mắt thiếu thiện cảm: "Tôi cảm thấy rằng cộng đồng này đã trên đà tuột dốc (slippery slope), rằng chúng ta không thể tiến đến một cuộc thảo luận cởi mở và chấp nhận nhiều hơn những quan điểm trái ngược về chính trị." Tại sao lại có sự sợ hãi trong cộng đồng? Hãy hỏi những thanh niên nam nữ cùng độ tuổi với các cháu trong Tổng Hội Sinh Viên, trong đoàn Phan Bội Châu, Thanh Niên Cờ

Vàng, VietAct, hay các nhóm Dẫn Thân, Tuổi Trẻ Lên Đường... Không ai cảm thấy sợ hãi cả! Họ liên lạc với cộng đồng một cách chan hòa bởi vì họ cảm thấy họ là những đứa con cưng của cộng đồng. Đã là con, thì sao lại sợ cha mẹ, nếu mình không làm điều gì quấy?

Tư tưởng "cách mạng" của em cũng giống như máy cô thiếu nữ trẻ thời đại, đang tìm cách phá tung tất cả các rào cản đến từ xã hội. Có lẽ vì những tư tưởng tương tự như thế, các em mới thấy rằng "cộng đồng này đang tuột dốc". Tuột từ đâu? Các em đứng ở đỉnh núi nào mà nhìn thấy cộng đồng tuột dốc? Theo toán học, nếu ta vẽ một đường biểu diễn thẳng đứng từ một điểm A ở phần Dương (positive) chạy xuống một điểm B ở phần Âm (negative), ta sẽ thấy chuyển động từ A xuống B là một sự tuột dốc. Sẽ không có sự tuột dốc, khi ta không chấm điểm B ở một góc độ cao hơn A. Khi nói là cộng đồng đang tuột dốc, các em đã tự cho mình đứng ở điểm A và Cộng Đồng ở điểm B. Tại sao thế? Theo triết học, quan điểm của con người thay đổi tùy theo sự giáo dục, học vấn, và hoàn cảnh của mỗi người. Cũng một sự việc, mà người này cho là phải, kẻ kia lại cho là trái. Người xưa có câu: "Chân Lý luôn ở bên kia rặng Pyrenê". Có nghĩa là, nếu ta không đứng cùng một vị trí, thì ta cứ mãi đi tìm một chân lý không bao giờ có. Các em tự mình đứng tách ra khỏi cộng đồng gồm nhiều triệu người trên quả đất này, thì sẽ mãi lang thang, tìm hoài không bao giờ thấy cái "mặt trời chân lý" của Tố Hữu cả, vì nó không hiện hữu. Chân Lý thật sự đang nằm ngay trong tư tưởng của cộng đồng, một cộng đồng tập hợp bởi muôn ngàn tiến sĩ, giáo sư, triết gia, bác sĩ, dược sĩ, nha sĩ, kỹ sư, các chiến sĩ chiến đấu cho Dân Chủ, và hàng triệu người luôn hướng về một đất nước đang ngào nghẹn dưới ách thống trị tàn bạo của một Đảng Vô Luân, Vô Tổ Quốc, Vô Quá Khứ và Vô Tương Lai. Đảng ấy đã dẫn dắt con người Việt Nam đi đến chỗ máu đổ thành sông, xương chất thành núi. Đảng ấy không biết lịch sử cha ông đã hy sinh ngàn vạn đời bảo vệ từng tấc đất quê hương, mà bán đứng cả chục ngàn cây số trên bộ, trăm ngàn hải lý trên biển cho kẻ thù truyền kiếp của dân Việt. Người chủ Đảng ấy đã nói láo công khai: "Các Vua Hùng đã có công dựng nước, bác cháu ta phải cùng nhau giữ nước" rồi tiếp tục bán nước cho Tàu Cộng, đổi lấy sự vinh thân phì da cho chính bản thân của mình. Cái lá cờ mà các em giương ra trên ngực cô gái kia là hiện thân của Máu trăm ngàn đồng bào trong các kỳ cải cách ruộng đất, của cuộc chiến vô lý cướp đi hơn hai triệu sinh linh, của bao trinh nữ bị bán làm nô

lệ tình dục cho ngoại bang, của hơn 30,000 em bé 9, 10 tuổi đang phục vụ khách làng chơi ở Campuchia, Thái Lan, Singapore, của hàng vạn nhân công lao động nước ngoài bị hãm hiếp, bị bỏ đói, bị nhục mạ. Cái bức tượng có râu dài kia nhắc ta nhớ tới hàng chục bà vợ của ông, nhất là đến chị Nông Thị Xuân từng làm nô lệ tình dục cho



'Cụ Chủ Tịch.' Với bất cứ nước XHCN nào cũng là "môi với răng" của cụ Hồ cả. Chỉ trừ Mỹ. Điều đáng quan tâm là khi xưa thì khuôn mặt đó đã từng hô hào đánh cho "Mỹ cút, Ngụy nhào", nhưng bây giờ, các đệ tử đang bon chen, năn nỉ Mỹ một cách hèn hạ hơn bao giờ hết.

Nguyễn Minh Triết, Phan Văn Khải, Nguyễn Tấn Dũng liên tục sang Mỹ cầu cạnh, năn nỉ. Cả nước bây giờ đang học tiếng Mỹ, cả nước treo bảng hiệu thương mại bằng tiếng Mỹ, chỉ với mục đích cho tiền đô la của Mỹ tiếp tục tuôn về, để thêm phương tiện sinh sống cực kỳ xa hoa, cho dù đã chiếm nhà, chiếm đất của dân oan tơi bời hoa lá. Bao nhiêu căn nhà thờ tổ đã biến thành sân golf cho tư bản đồ. Bao nhiêu đất ruộng, đất vườn đã trở thành biệt thự của chủ tịch, bí thư, giám đốc. Lịch sử thế giới không có ghi chép tình trạng quốc gia nào đón mặt như thế, trừ các nước cộng sản. Mà số lượng các nước cộng sản đã dần dần nhỏ lại, chỉ còn loe hoe ba nước Trung Cộng, Bắc Hàn, và Việt Nam. Như vậy, có phải cộng đồng này đang tuột dốc hay cả cái hệ thống, lý thuyết, chủ nghĩa cộng sản kia xuống dốc không phanh?

Trở lại cuộc triển lãm, các em biết rằng, cuộc triển lãm chắc chắn sẽ mang lại nhiều đối kháng, nhưng các em vẫn cứ tiếp tục. Maria Lam, một phụ tá giáo sư về văn chương, cương quyết: "Tôi nghĩ rằng chúng tôi đang cố gắng đối diện với nỗi sợ đó một cách trực tiếp. Chúng tôi cố gắng nói rằng cộng đồng phải là một nơi an toàn cho mọi người, ngay cả những người phản đối." Dĩ nhiên, dưới chế độ tự do, các em có toàn quyền làm mọi việc theo ý muốn, kể cả bôi lọ lãnh tụ, vẽ hình tổng thống một cách

bôi bác, cũng không có cảnh sát nào làm khó các cháu. Các em có thể mang hình ai đó ra trưng, cũng có thể bôi bác tổ tiên bằng cách vẽ ba vạch vàng tượng trưng cho ba miền Nam, Trung, Bắc kia thành ba cọng kẽm gai, mà cho là nghệ thuật. Cũng rất Tự do khi các em vẽ hình một thiếu nữ nhem nhếch mặc áo vàng, quấn khăn bằng lá cờ Cộng Hòa, tay cầm bình thuốc Viagra. Thú thật, nếu các em cho đó là nghệ thuật thì tôi rất xấu hổ cho nghệ thuật. Theo tôi, bức hình chụp cô bé có ngôi sao vàng đè lên ngực kia chỉ tốn khoảng 5 phút sắp xếp. Bức vẽ cô áo vàng lem nhem kia tốn khoảng 1 giờ đồng hồ. Bức hình chụp cái chậu rửa chân kia, vừa kẻ vạch, vừa xếp chỗ, và chụp mất khoảng hai, ba tiếng đồng hồ.

Về ý nghĩa của các tấm hình, thiết nghĩ, các em chưa từng học về Art history hoặc nếu có học, cũng lơ mơ. Muốn vẽ một bức tranh chính trị, phải có tư tưởng rõ nét và phải diễn tả sao cho người xem hiểu được mình muốn nói. Như bức tranh "Guernica" mà Pablo Picasso diễn tả lại cảnh thủ đô văn hóa của người Basque bị Đức oanh tạc tan nát năm 1937, đã là thần tượng của các bức tranh chính trị.

Bức chiến đấu nhất của thế kỷ 18 là bức "Ngày 3 tháng 5, 1808" của Francisco Goya làm cho bất kỳ người thưởng ngoạn nào cũng phải thổn thức cùng với tác giả. Lộng lẫy nhất có lẽ là bức "Judith slaying Holofernes" vẽ cô chiến sĩ cách mạng cắt đầu kẻ thù. Về tính dục, thì có hàng vạn tác phẩm độc đáo. Từ "Warriors" vào thế kỷ thứ 5 đến "Doryphonis, Hermes and Dionysus, Venus, The Dying slave..." Những tác phẩm này hồn nhiên diễn tả bộ phận sinh dục của con người, nhưng không một ai nhắm mắt trước vẻ đẹp kỳ thú đó.

Tất cả những vấn đề liên quan đến các "tác phẩm" của các em, từ hình thức đến nội dung, đều chứng tỏ các em, dù có bằng cấp cao, nhưng tư tưởng quá nghèo nàn. Cũng có thể các em đã bị mua chuộc bằng tiền, bằng các lời hứa hẹn công danh của cộng sản. Các em quên rằng, Blaise Pascal, nhà toán học, vật lý học, và triết gia đã nói: "Con người là một cây sậy có tư tưởng". Nếu không có tư tưởng, thì con người chỉ là một sinh vật. Rất tiếc, tư tưởng của các em qua cuộc triển lãm có tính chất thách đố cộng đồng này, thật là ít ỏi. Dù cho các em có biện luận thế nào chẳng nữa, ý định tỏ

chức cuộc triển lãm này đã là tấm hình chụp "MRI" toàn diện từ tư tưởng, khả năng, đến giáo dục của chính bản thân các em, những sinh vật sạch sẽ nhưng rỗng tuếch.

Thực ra, có rất nhiều điều muốn trao đổi với các em, nhưng thư đã dài, nên chỉ muốn nhắc điều cuối cùng này. Các em nên nhớ lý do tại sao mình cư ngụ ở đây (trừ các cháu du học sinh là con ông cháu cha của Đảng, là Đoàn Viên, là Đảng Viên, du học bằng đồng tiền nhuộm máu của nhân dân). Cha mẹ các em, khi bỏ hết quê hương, quá khứ, kỷ niệm để vượt biển sang Mỹ, họ đã hãi sợ chế độ đó đến nỗi thà chết trên biển Đông, thà làm cu-li trong xã hội Dân Chủ còn hơn ở lại với chế độ. Cha mẹ các em may mắn không như vài trăm ngàn người đã chết trong bụng cá, trong rừng sâu núi thẳm. Khi liêu mạng sang đây, cha mẹ các em mong cho các em học hành để mai một, có dịp thì tiếp tay đổi mới quê hương. Nhưng khi học thành tài, lại quay trở về tiếp tay với bọn đàn áp dân lành, thì các em đã mất trí rồi đó. Lịch sử trùng trùng điệp điệp đó, sao các em không nhìn thấy? Tiếng kêu uất nghẹn ngất trời xanh đó, sao các em không nghe thấy? Thảm cảnh Dân Oan đó, cả thế giới đều thấy, sao riêng các em không biết? Karl Max đã nói: "Chỉ có súc vật mới quay lưng lại nỗi đau của đồng loại mà chỉ chăm chút cái bộ lông của mình."

Hãy nhìn vào nỗi khổ của mấy chục triệu dân Việt mà tỉnh ngộ đi! Trên hết, nếu không giúp ích gì cho quê hương, đừng chống lại Dân Tộc. Hãy sử dụng tài trí và can đảm của các em mà nói với người Cộng Sản rằng: "Người mà không biết đến Tổ Tiên thì không phải là Người!"

Lời cuối: Các em nên lưu ý, khi tuyên thệ làm công dân Hoa Kỳ, các em đã thề không phải là đảng viên Cộng Sản, và không phục vụ cho Đảng Cộng Sản.

Vài hàng ngào nghẹn, nước mắt tuôn trào.

Thay mặt cho những người bác, chú, anh lỗi thời, nhưng không lạc hậu.

Chu Tắt Tiên